

У безкрай, далечінь-дорогу  
надломлено я закличу  
про самоту і про тривогу,  
про дні, яких я не лічу,  
про дивовижну німоту  
без слів та звуків, про нечулу  
німу, глуху, пусту, пусту –  
що серце далечі жахнулось.